

5. Гройс Б. Комментарии к искусству Б. Гройс. – М., 2003.
6. Кузнецов Ю. Нарис-путівник «Голландський живопис XVII-XVIII століть в Ермітажі». Режим доступу: <http://bibliograph.com.ua/kholland/8.htm>
7. Лучук В. «Розвиток натюрморту в контексті трансформації системи «Людина–річ»». Режим доступу: <http://dspace.nbuv.gov.ua/bitstream/handle/123456789/16968/62-Luchuk.pdf?sequence=1>
8. Натюрморт. Режим доступу: http://smuzhka.blogspot.com/2013/01/blog-post_26.html
9. Натюрморт в імпресіонізмі. Режим доступу: <http://blogs.privet.ru/community/impress/65986330>
10. Роберт Делоне. Режим доступу: <http://art-russia-europe.narod.ru/delone.html>

Чортик М.

Науковий керівник –доц. Павлишин Л. Г.

САМОТНІСТЬ ЛЮДИНИ В СУСПІЛЬСТВІ: ПРИЧИНИ ВИНИКНЕННЯ ТА ШЛЯХИ ПОДОЛАННЯ

*Самотність на колір біла,
Така, як Стіни палати,
Ти чуєш, як плачуть крила
У птаха, що вмів літати?.. [1]*

А. Фешак

Актуальність проблеми. В сучасному швидкоплинному світі при динамічних і масштабних часових та суспільних змінах, особистість як духовний персонаж зі своїми потребами і проблемами часто не знаходить власного призначення. Вона губиться серед досягнень науки і техніки, які несуть за собою не тільки комфортніші умови, але й духовний нігілізм та занепад. Коли людина втрачає життєву активність, суспільство втрачає до неї інтерес. Поступово її відтісняють туди, де вона залишається наодинці з собою. І це не навмисна жорстокість, це — звичайнісінький закон буття, осмислити який, а тим більше змінити його неможливо через брак часу, через прискорений ритм життя, зрештою, через природний егоїзм молодого покоління.

Дана проблематика постає у працях К. – П. Сартра, М. Бердяєв, Д. Жирарден, А. Фешак, Р. У. Емерсона та ін. Ральф Уолдо Емерсон про людський егоїзм висловився так: «Наша черствість, наш егоїзм спонукають нас із заздністю дивитися на природу, але вона сама буде заздрити нам, коли ми оговтаємося від недуг.» [2, с. 4]

Метою статті є з'ясування причин самотності та виявлення шляхів їх подолання. Людина, яку ігнорують у суспільстві, втрачає впевненість у цінності власної особи. Вона усамітнюється, замикається в собі. Знецінення, духовна ізоляція породжують відчай перед життям. Спробою уникнення відчаю є втеча від життя шляхом занурення в ілюзію або прагнення компенсувати духовний дискомфорт чуттєвими насолодами тіла. Тоді людина ще більше поринає у стан самотності, замкненості, смутку і тривоги.

Найважливішими причинами чи передумовами самотності на сьогодні є:

1. Втрата сенсу у житті (пошук сенсу життя – це пошук того, що складає основу людського життя, забезпечує людині стабільність, добробут, блага);
2. Смерть близької людини;
3. Розчарування, відчай;
4. Розлука, зрада коханої людини... Як сказала відома французька письменниця Дельфіна Жирарден: «Невірність як смерть — вона не знає нюансів.» [3, с. 7];
5. Втрата волі, інтересу, ідеалу, моральних цінностей у житті;
6. Втрата перспектив, невдачі у професійній діяльності;
7. Нездатність до міжособистісних стосунків, тяжіння до замкненості у спілкуванні;
8. Духовний екзистенційний вакуум;
9. Негативне самонавіювання;
10. Негативний вплив оточуючих на егоцентризм особистості.

Щоб краще зрозуміти сутність та зміст цих причин, варто звернути особливу увагу на саме поняття "самотність" як соціально-психологічне явище, емоційний стан людини, що пов'язаний з відсутністю близьких, позитивних емоційних зв'язків з людьми або зі страхом їх втрати в результаті вимушеної або наявної психологічної причини соціальної ізоляції.

Самотність поділяється на два типи: явну і неявну (приховану від оточення) самотність. Прикладом явної (але вимушеної самоти) служить історія Робінзона Крузо, який прожив на самоті 28 років. Це явище

виникає при дефіциті спілкування з людьми, людина хоче спілкуватися, але не може. Набагато частіше зустрічається самотність у неявній (прихованій від оточення) формі. Людина постійно знаходиться в оточенні інших, спілкується з ними, але в той же час відчуває себе відчуженою. Всі ці люди їй не потрібні, точніше вона не відчуває до них особливої любові і прихильності. Проблема неявної самотності дуже поширена серед підлітків і якщо вчасно не вирішується, то переходить і в стадію дорослого життя. Вона виникає через відчуття людини, що її ніхто не розуміє, немає душі, здатної оцінити її гідність. Такі люди вважають, що якщо вони не можуть знайти собі споріднену душу серед всіх цих людей, тоді навіщо вони взагалі потрібні. Тим самим вони свідомо прирікають себе на самотність.

Існують певні чинники, які можуть допомогти людині до певної міри уникнути самотності, а саме: співчуття, вміння допомогти іншій людині, акуратність, охайність, вміння організувати співпрацю (спільну діяльність), виняткова надійність і відповідальність, але також і владність, незалежність і самостійність. Прагнення та вміння керувати сприяють тому, що людей, які володіють цими якостями, більшість. І, навпаки, замкнуті, грубіяни, мовчазні, уперті, примхливі, емоційно нестійкі, неохайні, невдахи, жалісливі до себе, схильні до пригніченості, ті, що тримаються з людьми на відстані, брехливі, лукаві, ворожі до інших людей, – це переважно самотні люди. І, на жаль, вони кожен день оточують нас.

Взаємини у соціальному середовищі виявляються через спілкування, дефіцит якого сприяє появі проблеми самотності. Спілкування – необхідний спосіб узгодженої діяльності. Самотність здатна «вбити» людину. Статистика доводить, що самотні, овдовілі, розлучені люди значно частіше схильні до хвороб, ніж ті, у кого є сім'я. Інколи повна відстороненість від оточуючих є симптомом низки важких психічних захворювань.

Спілкування є природженою здатністю людини. Так, наприклад, немовля намагається налагодити контакт усіма доступними йому способами: посмішкою, плачем, своїми погано ще координованими рухами. Дитина, що навчилась розмовляти, не пропустить жодної можливості мовного спілкування. Вже в чотири роки дитина здатна поставити близько тисячі запитань на день.

Ще одна, не менш важлива, деталь. Народна мудрість каже: «Зустрічають по одежі, по розуму проводжають». Людина, що нехтує своєю зовнішністю, більшою мірою ризикує бути зневаженою оточуючими. Відомо, що вже в дитячому віці, починаючи з чотирьох років, гарна зовнішність забезпечує найбільшу популярність серед однолітків. Ця тенденція зберігається і в зрілому віці. Але якщо б стосунки між людьми обмежувалися лише поверховими контактами, то можна було б стверджувати, що краса – найкращий засіб досягнення успіху у спілкуванні та уникненні самотності. Проте в будь-якій чималій групі людей завжди знаходиться хто-небудь, кому найменш привабливий член групи здається найсимпатичнішим. Отже, небезпеки залишитися в повній ізоляції через зовнішність практично немає ні для кого.

Висновок. Самотність небезпечна тим, що її дуже часто не помічаєш, поки не залишишся наодинці з самим собою. Але самотність - не завжди зло. Є ситуації, коли людям (одним рідше, іншим частіше) просто необхідно побути наодинці з собою. І про проблему самотності можна говорити тоді, коли цей стан затягується всупереч вашому бажанню – іншими словами, коли від самотності людина починає страждати. Якщо людина позбавлена спілкування, необхідних життєвих вражень, у неї можуть виникнути проблеми і психологічного, і психіатричного, і соматичного характеру. Причина цього в нестачі спілкування та інформації, а тому потрібно людині навчитися долати прірву у стосунках з іншими, акумулювати свій внутрішній потенціал та природні задатки до соціалізації.

ЛІТЕРАТУРА:

1. <http://www.liveinternet.ru/users/2977360/post110202404/page1>.
2. Ральф Уолдо Емерсон « Довіра до себе»/ Москва, 1900.
3. Жираден Д. «Афоризми. Золотий фонд мудрости.» / Еремишин О. –М: Просвещение; 2006.

Мельничук Ю.

Науковий керівник – доц. Маркович М.Й

ФОРМУВАННЯ МАЛИХ ЛАНДШАФТІВ МІСЬКОГО СЕРЕДОВИЩА

Постановка проблеми. Садово-паркові об'єкти України є невід'ємними компонентами архітектурного простору. Питання відновлення та формування ландшафтного середовища лишається одним із принципових і потребує від фахівця тактовного наукового вирішення. Враховуючи його багатогранність, слід особливо виділити важливість вирішення рекреаційного